

॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ इतिकर्णपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावादीपेसप्तषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ८ ॥ ॥ ९ ॥ १० ॥

षट्साहस्राभारतराजपुत्राः स्वर्गायलोकायरणे निमग्नाः ॥ कर्णं न चेदद्य निहन्मिराजन्सर्वाध्वं युध्यमानं प्रसज्य ॥ २१ ॥ प्रतिश्रुत्या कुर्वतो वै गतिर्या कष्टायाताता
महं राजसिंह ॥ आमंत्रयेत्वां ब्रूहि जयं रणे मे पुराभीमं धार्तराष्ट्राग्रसंते ॥ २२ ॥ सौतिहनिष्यामि नरेन्द्रसिंहसैन्यं तथा शत्रुगणांश्च सर्वान् ॥ २३ ॥ इति श्रीमहाभा
रते कर्णपर्वणि अर्जुनवाक्ये सप्तषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥ ॥ ७ ॥ संजय उवाच ॥ श्रुत्वा कर्णं कल्पमुदारवीर्यं क्रुद्धः पार्थः फाल्गुनस्यामितौजाः ॥ धनं
जयं वाक्यमुवाच चेदं युधिष्ठिरः कर्णशराभितप्तः ॥ १ ॥ विप्रद्रुतातातचमूस्त्वदीयातिरस्कृता चाद्यथानसाधु ॥ भीतो भीमं त्यज्य चायास्तथा त्वं यन्नाशकः क
र्णमथो निहतुं ॥ २ ॥ स्नेहस्त्वया पार्थ कृतः पृथाया गर्भसमाविश्य यथानसाधु ॥ त्यक्त्वा रणे यदपायाः स भीमं यन्नाशकः सूतपुत्रं निहतुं ॥ ३ ॥ यत्तद्वाक्यं द्वैतवने त्व
योक्तुं कर्णं हंतास्येकरथेन सत्यं ॥ त्यक्त्वा तं वै कथमद्यापयातः कर्णाद्भीतो भीमसेनं विहाय ॥ ४ ॥ इदं यदि द्वैतवनेप्यचक्षः कर्णो योद्धुं न प्रशक्ष्ये नृपेति ॥ वयं ततः प्रा
प्तकालं च सर्वकृत्या न्युपैष्याम तथैव पार्थ ॥ ५ ॥ मयि प्रतिश्रुत्य वधं हितस्य न वैरुतं तच्च तथैव वीर ॥ आनीय नः शत्रुमध्यं स कस्मात्समुक्षिप्य स्थंडिले प्रत्यपिष्ठाः
॥ ६ ॥ अप्याशिष्म वयमर्जुन त्वयि यियासवो बहुकल्याणमिष्टं ॥ तन्नः सर्वविफलं राजपुत्रफलार्थिनां विफल इवातिपुष्पः ॥ ७ ॥ प्रच्छादितं बडिशमिवाभिषेण
संच्छादितं गरलमिवाशनेन ॥ अनर्थकं मे दर्शितवानसि त्वं राज्यार्थिनो राज्यरूपं विनाशं ॥ ८ ॥ त्रयोदशे माहिसमाः सदा वयं त्वामन्वजीविष्म धनं जयाशया ॥
काले वर्षे देवमिवोसवी जंतन्नः सर्वान्नरेकं त्वं न्यमज्जः ॥ ९ ॥ यत्तत्पृथां वा गुवाचां तरिक्षे स माहजाते त्वयि मंदबुद्धौ ॥ जातः पुत्रो वा स वक्रिमोयं सर्वान् शूरान् शा
त्रवान् जेष्यतीति ॥ १० ॥ अयं जेता खांडवे देवसंधानं सर्वाणि भूतान्यपि चोत्तमौजाः ॥ अयं जेता मद्रकलिंगके कयानयं कुरून्नाजमध्ये निहंता ॥ ११ ॥ अस्मा
त्परो नो भविता धनुर्धरो नैनं भूतं किंच न जातु जेता ॥ इच्छन्नयं सर्वभूतानि कुर्याद्दशैव शीसर्वसमाप्तविद्यः ॥ १२ ॥ कांत्या शशांकस्य जवेन वायोः स्थैर्येण मेरोः
क्षमया पृथिव्याः ॥ सूर्यस्य भासा धनदस्य लक्ष्म्या शौर्येण शक्रस्य बलेन विष्णोः ॥ १३ ॥ तुल्यो महात्मा तव कुंतिपुत्रो जातोऽदितो विष्णुरिवारिहंता ॥ स्वेषां जयाय
द्विषतां वधाय ख्यातो मितौजाः कुलतं तु कर्ता ॥ १४ ॥ इत्यंतरिक्षे शतशृंगमग्निपस्विनां शृण्वतां वागुवाच ॥ एवं विधं तच्च न भूतत्वा च देवापि न मनृतं वदंति ॥
॥ १५ ॥ तथा परेषां ऋषि सत्तमानां श्रुत्वा गिरः पूजयतां सदात्वां ॥ न संनतिं त्रैमिसुर्योधनस्य न त्वां जानाम्याधिरथेर्भयार्तं ॥ १६ ॥ ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥